

Virksomhed, ville være betydningsløse i Kjøbenhavn for nærværende Tid. Saaledes § 11, hvis Opgave i Kjøbenhavn varetages af Kirkeinspektionen (som tilmed eventuelt efter Lov om Bestyrelse af Kirker § 4 væsentlig er valgt af Menighedsraadet); ligeledes § 12, da Visitatser ikke holdes i Kjøbenhavn; § 13 a, da Lov af 9de Marts 1893 ikke gælder for Kjøbenhavn (se sammes § 10), § 13 b og f, da disse Punkter allerede ere afgjorte her, § 13 e — ligesom Betænkninger angaaende Kirkegaards-spørgsmaal (§ 16) — eftersom disse i Kjøbenhavn sortere under fælles centrale Autoriteter (Skoledirektion og Begravelsesvæsen).

For det andet bliver den praktiske Gennemførelse af Loven om Menighedsraad ganske umulig i Kjøbenhavn efter den i § 5 foreskrevne Valgordning. Man betænke, hvad det vil sige, at i Sogne paa blot 15—20,000 Mennesker skal Præsten og to Menighedsraadsmedlemmer fungere som Valgbestyrelse! De skulle udfærdige Valglisten, der efter Forslagets § 4 kan blive mere end 4 Gange saa omfattende som den kommunale Valgliste, modtage skriftlig Begæring om Optagelse paa denne med Bilag af fornødne Oplysninger om vedkommende. Disse Begæringer skulle gennemgaaes og bedømmes, mulige Indsigelser skulle modtages, og der skal træffes Afgørelse om dem. Samtidig skulle de to Menighedsraadsmedlemmer røgte deres vante, borgerlige Dont, som de jo ikke kunne forsømme, og Præsten skal passe sit daglige, store Arbejde, da jo dog Prædiken og Sjælesorg, Daab og Altergang, Vielse og Begravelse, Konfirmandforberedelse osv. ikke kan indstilles.

Skulle de foreslaaede Valg til Menighedsraad udføres i Kjøbenhavn, bliver det uomgængelig nødvendigt hertil at udnævne *lønnede* Mænd. Men der maa da selvfølgelig med det samme ved Loven *skaffes Midler* til disse Omkostninger, der efter erfarne Statistikers Udtalelser ville blive uforholdsmæssig store.

For det tredje maa Kjøbenhavns Konvent udtale som sin enstemmige Overbevisning, at Menighedsraad, valgte paa den i Lovforslaget angivne Maade, under de særlige kjøbenhavnske Forhold i høj Grad maa befrygtes at blive *til Skade for Kirkelivet* i Stedet for til Gavn.

Forslagets Fordringer til Vælgernes kirkelige Stilling ere nemlig aldeles utilstrækkelige til at hindre, at de ligegyldige og ganske ukirkelige Medlemmer af Folkekirken deltage i Valget. Saaledes kan overfor § 4 b de uværdigste sikre sig imod at miste deres Valgret blot ved aldrig at begære Alterens Sakramente, og Krævet paa egenhændig Begæring om Optagelse paa Valglisten vil neppe holde nogen tilbage, saasomt man indser Fordelen ved at have Indflydelse paa den kirkelige Ligning (§ 2 i Lov om Bestyrelse m. m. af Kirker) saavel som paa Valget af Præsterne (Lov om Menighedsraad § 21 ff.). Men nu er det en Kendsgerning, at Folkekirken i Kjøbenhavn rummer indenfor sine Rammer en stor ukirkelig Masse, dels af saadanne, der staa i bevidst Modsætning til Kirkens Liv, ja til al kristen Tro, dels af dem, der beherskes af verdslig Ligegyldighed. Og man maa, efter hvad der blev udtalt i Rigsdagen, være forberedt paa, at disse ingenlunde ville holde sig tilbage fra at deltage i Valgene; men organiserede til en Valgkamp i Lighed med den politiske ville de have let ved at gøre deres numeriske Overvægt gældende, saa at Menighedsraadene for største eller en stor Del ville komme til at bestaa af Mennesker, der staa fjernt, uforstaaende og maaske fjendtlig over for Kirkens Liv og aandelige Virksomhed.

Under saadanne Forhold kan man ikke vente, at Menighedsraadene f. Eks. skulle have Forudsætninger for at indblandes i Vedtagelsen af Regulativer for Embedsforholdet imellem forskellige Præster (§ 16). Og endnu farligere synes det at være (samme Paragraf) at tildele dem væsentlig Indflydelse med Hensyn til Opførelse af ny Kirker, Deling af Sogne, Oprettelse eller Nedlæggelse af gejstlige Embeder eller Afgørelse af, om en Kirkes Drift skal overtages af Menigheden (Lov om Bestyrelse af Kirker § 12); thi i disse Spørgsmaal kan den økonomiske Interesse alt for let blive den ene raadende, hvor den dybere Forstaaelse af Kirkens Maal savnes, saa at derved Oprettelse af ny Sogne og Præsteembeder forhindres til Skade for det kirkelige Liv.

At Præsten, hvor blot en Del af Menighedsraadet mangler Syn for Kirkens aandelige Side, ikke vil benytte sig af Tilladelsen i § 17, vil let forstaaes. Men ogsaa bortset herfra vil dette Raads Tilværelse ikke være til Gavn ved Siden af den frivillige kirkelige Virksomhed, der i alle Kjøbenhavns Sogne fremtræder i mange Former, i Menighedspleje, ved Lægfolks aktive Deltagelse i mange Slags Arbejde for Guds Rige, gennem Menighedsforeninger, frivillige Menighedsraad osv. Thi at denne fri Virksomhed som udsprungen af Kirkens egentlige Liv og bedste Aandskraft ikke